

Forslaget indeholdt Bestemmelser om Forelæggelse af Forslag til midlertidige Bevillingslove i Tilfælde af, at Finanslovsforslaget for det følgende Finansaar ikke kunde ventes tilendebragt inden Finansaarets Begyndelse, samt om, at Skatterne ikke maatte opkræves eller Udgifter afholdes, forinden en Finanslov eller midlertidig Bevillingslov var vedtaget af Rigsdagen.

Det af Folketinget i Anledning af Forslaget nedsatte Udvalg afgav imidlertid ikke Betænkning.

I 1901 indtraadte „Systemskiftet“, hvorved der udnævntes et af Folketingets Flertal udgaaet Ministerium (Ministeriet Deuntzer), og siden da har Folketingsparlamentarismen været herskende her i Landet, først som faktisk anerkendt Sædvane, senere som gældende Sædvaneret.

I ganske særlig Grad kan det formentlig siges, at Folketingsparlamentarismen blev anerkendt her i Landet ved Ministeriet Holstein-Ledreborgs Fald i 1909. Folketingsparlamentarismen maa nu siges at være *den* fra alle Sider anerkendte Statsskik, jfr. særlig Tiden fra 1909—10 og 1920—29, at et Ministerium er parlamentarisk berettiget, naar det ikke har faaet et Mistillidsvotum i Folketinget. (I denne Forbindelse kan peges paa, at nøjagtigt den samme Skik i Realiteten indførtes i England af det daværende Ministerium Mac Donald 1923—24).

I *Rigsdagssamlingen 1905—06* fremsatte Konseilspræsident J. C. Christensen derefter et *Forslag til Ændring af Grundlovens § 32*, gaaende ud paa, at Antallet af Folketingsmænd fikseredes til 132. (Rigsdagstidende, Tillæg A. Sp. 1823, Folketingets Forhandlinger Sp. 1374, 4079, 4333, Landstingets Forhandlinger Sp. 530, Tillæg B. Sp. 537 og 2005, Tillæg C. Sp. 701).

Forslaget hvilede efter de dertil knyttede Bemærkninger paa den Betragtning, at Folketingets Medlemstal burde fikseres og sættes til det dobbelte af Landstingets, saaledes som det var foreskrevet i den oprindelige Grundlov. Naar dette skete, kunde Landets stigende Folketal fremtidig kun give Anledning til Forandringer i Valgloven, og saadanne Forandringer (Kredsdelinger) kunde da foretages alene efter Hensynet til en retfærdig Repræsentation og ikke efter Hensyn til ydre Bud som det daværende Grundlovsbud (hvorefter Medlemstallet skulde stige med Folketallet). Der henvises i øvrigt i Bemærkningerne til Forhandlingerne om denne Sag i Rigsdagssamlingen 1904—05, (Rigsdagstidende, Folketingets Forhandlinger Sp. 4648—4710 og Sp. 4743—4791) Forhandlingerne drejede sig om et af Borgbjerg m. fl. stillet Forslag til Beslutning af Folketinget om Nedsættelse af en Kommission i Henhold til Grundlovens § 46 med Hensyn til Omordning af Folketingsvalgkredsene (Tillæg A. Sp. 3265).

Under Behandlingen i Folketinget ændredes Forslaget bl. a. derhen, at Tallet af Folketingets Medlemmer skulde være mindst 124, højst 132.

Forslaget blev imidlertid ikke gennemført, idet der i det af Landstinget nedsatte Udvalg ikke kunde opnaas Enighed.

Et væsentligt Punkt herved var, at Gennemførelsen af Lovforslaget vilde medføre en Landstingsopløsning. Efter Folketingsflertallets Opfattelse maatte Opløsningen ramme ogsaa de af Kongen „paa Livstid“ valgte Medlemmer af Landstinget, men Konseilspræsidenten havde paa Forespørgsel fra Udvalget kun henvist til sine Udtalelser i Landstinget (Sp. 560), der ikke gav Klarhed over Ministeriets Stilling til dette Spørgsmaal.